

Iulita din Iconia, o văduvă onorabilă, după multă fugă, în cele din urmă decapitată pentru Numele Domnului la Tars, în Cilicia, în jurul 304 A.D.

Când persecuția lui Dioclețian era la apogeu, o văduvă din Iconia a încercat să fugă de ea; de aceea a plecat cu copilul ei, care avea trei ani, din Lyconia la Seleucia și de acolo la Tars, în Cilicia. Dar ea nu a putut rămâne ascunsă acolo de focul acelei persecuții, căci Alexandru, proconsulul care avea jurisdicție acolo, a prins-o. După multe eforturi zadarnice de a o convinge să renunțe la credința creștină, el a făcut să fie biciuită cu piei de vacă tare.

Între timp, el s-a străduit să-l liniștească pe copilul speriat, numit Quiricus, prin multe cuvinte plăcute și convingătoare; dar copilul s-a împotrivit cu mâinile și picioarele, refuzând să fie mângâiat de tiran, și în cele din urmă a fugit la mama sa. Cu toate acestea, tiranul l-a prins din nou; dar acest lucru nu s-a dovedit a fi foarte pașnic sau plăcut, deoarece copilul l-a zgâriat pe față și l-a lovit în părțile laterale, astfel încât durerea l-a înfuriat de-a dreptul. Prin urmare, l-a luat pe copil de picioare și l-a aruncat cu capul înainte pe scările de piatră. Mama, văzând acest lucru, s-a adresat astfel tiranului: „Nu trebuie să crezi că sunt atât de timidă încât să mă las cucerită de cruzimile tale; căci sfâșierea trupului meu nu mă va intimida, nici zdrobirea membrelor mele nu-mi va mișca spiritul; nici amenințările focului, nici moartea însăși nu vor putea să mă despartă de dragostea lui Hristos. Cu cât sunt mai mari chinurile cu care mă ameninți, cu atât sunt mai acceptabile pentru mine; căci prin aceasta sper să ajung mai repede la dragul meu fiu și să primesc împreună cu el cununa neprihănirii din mâna lui Hristos”.

În urma acestei mărturisiri, Proconsulul a suspendat-o de o țepușă de tortură, i-a sfâșiat carnea cu piepteni de fier, i-a turnat smoală topită pe trupul gol și pe rănile proaspete și, în cele din urmă, a făcut să fie decapitată. *Acta Fidelia, per Metaphrastem*, comparată cu *A. Mell., cartea I, fol. 140, col. 1, 2.*

Notă

Această relatare a fost extrasă din cartea Oglinda Martirilor, publicată în anul 1660 de Thilemann J. van Braght, disponibilă în domeniul public.

Scopul publicării nu este pentru a susține învățăturile pe care martirii prezentați le-au urmat (care de cele mai multe ori sunt necunoscute).

Am avut în vedere doar relatarea istorică despre suferințele și martirajele la care au fost supuși cei ce au dorit să-l urmeze pe Hristos și care nu și-au iubit viața.

Scopul nostru este să încurajăm pe cei ce vor să trăiască o viață de biruință cu Hristos.